

ха, нито пакъ смѣаха отъ страшно трепераніе рѣчь да мѣ продѣматъ. Иосифъ продолжи свой разговоръ: Азъ съмь вратъ вашъ! да ли е іеще живъ старый мой родитель? Прійдите близѣ, не войте са! Вы сте, истина, зло мыслили; Но Богъ е преобратилъ вашъ тж заъ мысль на добро. За ваше то благополчїе проводилъ мж е Богъ тѣка. Ще послѣдоватъ іеще пать свѣсмъ неплодны години. Идите скоро при отца ми, и кажите мѣ: Поздрававъ тж сынъ твой Иосифъ и дѣма така: Богъ мж е направилъ въ Египтѣкъ пѣрвъ; да дойде отецъ мой при менѣ, да живѣе въ найкрасный предѣлъ, за него, за чада та мѣ и за внѣки тѣ мѣ, азъ отъ нынѣ на такъ ще са попекж!

И послѣкъ тѣа рѣчи пакъ не можеха они отъ страха да са освободатъ. Иосифъ пригледа това, и зато продолжи пакъ разговора си: Погледните добрѣ мене и Веніамїна въ очи тѣ, и ще познаете, дѣто ви говорѣтъ истина. Кажите на мой отецъ, можъ тж власть и славѣ, прикажите мѣ цото сте видѣли; но пакъ скоро вратитеса, и доведите ми отца! Това рече и пригърна Веніамїна, полюби го, а послѣкъ него всички тѣ нарадѣ пригърна и полюби. И Иосифъ и вратїа та мѣ — всички тѣ отъ радостъ сж плакали.

§. 53. ИКОВЛЕВА РАДОСТЬ.

Царь-а чѣ, дѣто сж дошли Иосифови тѣ братїе. И на царѣж и на всички тѣ двораны бы това твърдѣ радостно. Слмъ си царь-а дади свои тѣ си колесницы, съ които Иосифовъ отецъ, братїе тѣ мѣ, тѣхни тѣ жени и дѣца да дойдѣтъ въ Египетъ. Иосифъ всинцима та, и особито Веніамїна, богато обдари, дади имъ и за отца си дарове, и така ги отпѣсти. На отхожденїе то имъ рече: Не преговаряйте шо пѣтїю единъ дръгомѣ, оно, което е было, и почти заминяло; всичко то нека вѣди забравено.

Иковъ чакалъ е оу дома си возвращенїе то на сынове тѣ си съ непрестанный страхъ, да не изгуби любезнаго своего Веніамїна. — Они като мѣ са привлижиха, выкиаха весело: